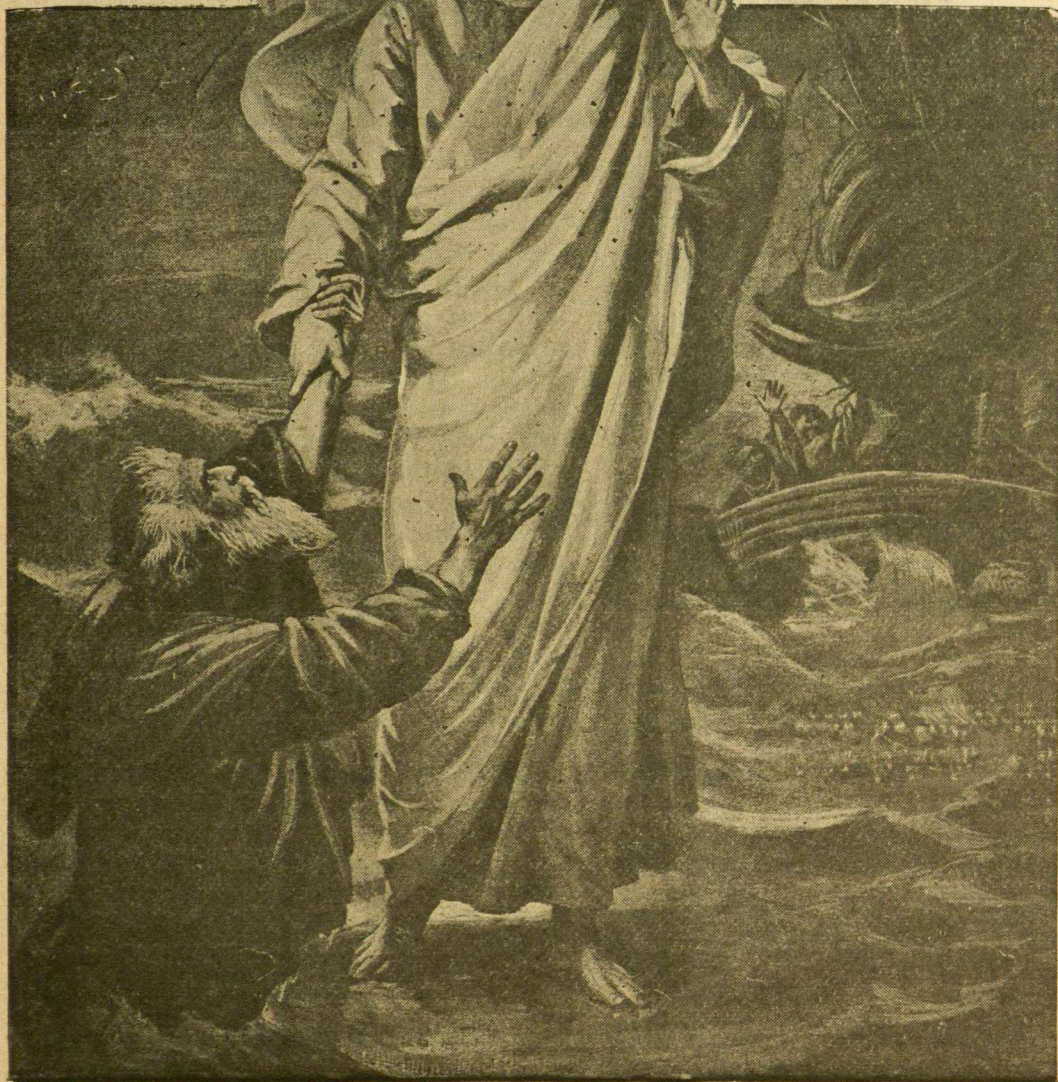

LATVAS

No. 43. Metai XII

Spaliņ-Oct. 22, 1932

USSR valsts
publiskā
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

L e k c i j a .

PILYP. 3, 1—21; 4, 1—3.

E v a n g e l i j a .

MATO 9, 18—26.

BROLIAI: Būkte mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mūmyse. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau) elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir gyrius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų daiktų. Mūsų gi elgesis yra danguje. Iš ten taip pat mes laukiame Išganytojo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skaistumo kūną ta jėga, kuria jis gali taip pat visa sau pavergti.

Taigi, mano mylimiausieji ir labai pageidaujantieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji.

Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintikę būti vienokios nuomonės Viešpatyje. Taip pat prašau ir tave, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim darbavosi evangelijai draug su Klemensu

ANUO metų, Jėzui kalbant minioms, štai vienas vyresnysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano duktė ką tik mirė; ateik padėk ant jos savo ranką ir ji bus gyva. Atsikėles Jėzus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai moteriškė dvylika metų sirgusi kraujo pludimu, priėjo iš paskos ir prisilietė jo drabūžio siūlės; nes ji pati sau viena sakė: Jei aš prisiliesiu tik jo drabūžio, pagysiu. Jėzus atsigrežęs ir ją pamatęs tarė: Pasitikėk, dukter, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir užiančią minią, Jėzus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir paėmė ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklydo po visą aną šalį.

ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

“Jei išdalinėčiau visą mano lobį beturčiams valgydyti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda” (I Kor. 13, 3).

“Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti... Bijokite to, kurs užumušęs turi valdžios įmesti į pragarą” (Luk. 12, 4-5).

Jėzus Kristus -- Karalius

Šio mėnesio paskutinį sekmadienį, t. y. spalio 25 dieną, Katalikų Bažnyčia švenčia garbingą Jėzaus Kristaus — KARALIAUS Šventę, kurią prieš kelerius metus įvedė dabartinis Popiežius Pijus XI. Šv. Tėvas, persiėmęs Išganytojo Kristaus dvasia ir išmintimi, ryžosi išpopuliarinti garbingą šventę po visa pasaulį — mums priminti, kad Jėzus Kristus tikrai karaliauja mūsų širdyje ir sie loje, kai nugalime piktą savo sielos išganymui.

Vyskupas Petras — Praneiskus Būčys, M. I. C. savo veikalė „Jėzus Kristus Pasaulio Išgelbėtojas,“ ryškiai nušviečia, sakydamas, kad „Kristus yra Karalius.“ Jėzus Kristus, „būdamas Dovdo giminės vyras ir turėdamas savo karališkos kilmės įrodymą, turėjo teisės užimti Izraelio sostą tuomet tuščia. Jei Jis užėmė daug aukštesnį viso pasaulio dvasios sostą, Jis pats padarė šioje žemėje Dangaus Karalystę ir tapo tos sielų valstybės karalium. Jo karaliavimas plito, plinta ir plis, kol apims visa pasauli. Dar įvyks šioje ašaru pakalnėje atsitikimų, kokių nesvajotojo drąsieji valstybių ir tautų tvarkytojai. Jis pats pasakė, kad Jo karalystė nėra iš šio pasaulio. Bet laimingas būtų tas pasaulis, jei rimtai perskaitytų parašą kybojusi ties mirštančio V. Jėzaus galva ir nuoširdžiai Ji pripažintų pirmaisiai savo sažinės karalium. Tada liantusi karai, tada meilės Karalius palaimos spinduliais apšviestu visą žemę ir ji nebebūtų ašaru pakalne.“ (504 pusl.).

Taip, tikrai O dangiškasis mūsų Tėvas mums teikia begalinę savo meilę ir apvaizdą. Dievas mus sutvėrė, taigi, yra mūsų Tėvas.

Mes esame Jo rankų tik padarinys. Mūsų siela yra laisva, dvasia ir nemirštanti. Tai yra Dievo paveikslas ir panašumas. Mūsų siela neturi Tėvo, o turi tik Dievą. Iš neapimamos meilės Dievas apdovanojo mūsų sielą dvasinėmis malonėmis ir galiomis. Begalinė Dievo išmintis ir Jo meilė palietė mūsų būtybę ir viską parūpino mūsų gyvenimui. Dieviškoje savo Apvaizdoje Dievas pats rūpinasi kiekviena žmogysta. „Argi ne du žvirbliu paroduodama už skatiką? tačiau nė vienas iš jų nekrin-ta žemėn be jūsų Tėvo. Jūsų gi galvos plaukai visi suskaityti. Todėl nebijokite; jūs vertesni už daugelį žvirblių“ (Mat. X, 19—31).

Dievas viską teikia savo vaikams, ką tik turi, ir tai visa, kuo Jis yra. Jis yra visų mūsų Tėvas, nes Išganytojas, mokydamas mus „Pater Noster“ melstis, mokė „Tėve Mūsų,“ o ne „Tėve Mano.“

Tad šią valandą garbiname Tave, Abba Tėve, nes Tu mus sutvėrei. Ir maldaujame stiprybės, kad būtumėm nuolankūs ir atsidavę Tau, Abba Tėve, kiekvienoje mintyje, kiekviena žodyje ir darbe.

Jėzus Kristus padarė atlyginimą Amžinajam Tėvui. Jėzaus žmogiškoji širdis tai atgailos — atlyginimo vaidmuo. „Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad Jis guldė už mus savo gyvybę“ (I Jon. III, 16). Tame vaizduojame Švč. Trejybės lygybę, nes Tėvo begalinis gerumas ir meilė atsispindi Jo Sūnaus sieloje.

Jėzus Kristus norėjo iširti savo moki-nių tikėjimą ir klausė jų, tardamas: „Ką žmonės sako esant žmogaus Sūnų?“ (Mat. XVI, 13). Šv. Petro tikėjimas, Šv. Jono prisirišimas ir širdies skaitumas suteikė Didžiajam Mokytojui didelio džiaugsmo, kad ryžosi ištesėti Švč. Trejybės sprendimą net sunkia mirtimi.

Jėzus Kristus dažnai nori iširti mūsų sielas. Jis skaitina mūsų sielas per skausmus, smūgius, ligas, nuliūdumus. Jis pašalina mūsų abejojimus, įsakydamas, kaip Šv. Petru išakė: „Kelkis, nuženk ir eik su jais, nė kiek neabejodamas, nes aš juos siunčiau“ (Apašt. Darb. X, 20). Tad turi ramiai sutikti ir priimti kiekvieną siunčiamą mums kryželį ir kantriai pakelti visus smūgius Kristus įsako: „Aš juos siunčiau.“ Ir nuolankiai imti ir pabučiuoti kiekvieną kryželį, kurį gauname ir dėkoti už kiekvieną smūgį, kurs ištinka

mūsų gyvenime, kad galėtumėm tapti ver-tais Šv. Kristofero sekėjais.

Tu Viešpatie, esi ištvermingiausias visais amžiais! Ir kito nėra lygas Tau, Viešpatie! Kaip sumani buvo Šv. Agota Sicilietė, kuri aukodama gyvybę už tikėjimą, tarė: „Mano siela yra tvirtai pagrįsta ir visa atsivadusi Kristui.“

Nūngi ir mes, nuolankiomis savo širdimis, dėkojame Tau, mūsų Išgelbėtoji, už tą „šviesą, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį“ (Jon. I, 9).

Šventoji Dvasia, beturčių Tėve, atnaujink šią ašarų pakalnę; įkvėpk žmonijai nol-rą pažinti dangiškąjį mūsų Tėvą ir Jį, kurs buvo siūstas išvaduoti šį pasaulį iš tamsybių žabangų; apšviesk pasaulininkus, kad pažintų Tėvo ir Sūnaus begalinę meilę; suteik galios suprasti, kaip riekalinga mums septynių Ta-vo išminties dovanų. Šią valandą meldžiame Tavęs, Šventoji Dvasia, teikti mums tik vie-ną iš jų, t. y. dievotumo bei pamaldumo do-vaną. Pamaldumas daug prisidės ir padės mums dėkoti Tau, Šventoji Dvasia, už su-teiktas malones.

Marija, Šventojo Rožančiaus Karalienė, padėk mums išgyti sielos ir kūno skasitybę ir visada turėti gerą intenciją. Suteik mums tą malonę, kad būtume ištikimi Tau, o Mari-ja, ir pamaldūs rožančiniškai.

Šv. Juozapai, suteik mums ištvermę visa-me kame. Melskis už mus, kad kiekvienas iš mūsų būtų „ištikimas sūnus Viešpatyje“ (I Kor. IV, 7). Mes meldžiame Tavęs, Šv. Juo-zapai, išklaudyti mūsų maldavimo, kad įgytu-mėm laimingosios mirties malonę ir gailestin-gą sprendimą.

Rytų Žvaigždės spinduliai, kurie nušvie-tė dangų, kai angelai giedojo piemenėliams apie ramybę žemėje, kad nušviestų apsiniau-kusį pasaulį ir atgaivintų apsnūdusias žmo-nių širdis, kurios atsiduotų vien tik Tau, Viešpatie!

Šv. Pranciškau Asyžietei, įkvėpk mums tos meilės, kurią Tu turėjai, ir nurodyk mums kelią į Dangiškąjį Rojų.

Visi Šventieji ir Palaimintieji danguje, melskitės už mus, kad po mirties taptumėm apvainikuoti garbe, laimėdami amžinąjį gyve-nimą.

Gerasis Viešpatie, pasigailėk mirstančių-jų ir suteik jų mirimo valandoje tą malonę, kad nemirtų be priėmimo Tavęs, esančio Švč. Sakramente. Geriausias Lozorius Bičiuli, pa-laimink mirstančiuosius amžinąja šviesa, kuri

šviestų jiems Danguos karalystėje.

Lucco katedroje yra Kryžius, pagarsėjęs kaip seniausias pasauly. Lucchesi's vadina jį Volto Santo. Tai reiškia tikrąjį šventąjį Jėzaus Kristaus atvaizdą. Tas kryžius vaiz-duoja tiesiog gyvąjį Kristų, vainikuotą kaip Karalių ir aprengtą ilgaus pontifikalniais rū-bais, kaip Aukščiausiąjį Kunigą. Tuo būdu jungia simbolišką ir realų Nukryžiuotojo vaizdą. Kristus realizuojamas kaip žmonijos Nukryžiuotasis Karalius, remiantis hypostatiš-kaja lygybe — tikrasis Dievas ir tikrasis žmo-gus, ir kaip kilniausias Kristaus pasiaukoji-mas mirčiai už žmoniją.

O velvetiniai rūbai, papuošti sidabru, auk-su ir žemčiūgais, nusileidžia iki kojų. Dvi ma-nipulos (iš Maronitų ir Graikų ritualo), tur-tingos žemčiūgais, simbolizuoja didelį nuliū-dimą ir kentėjimą. Vainikas yra iš aukso su spindinčiomis vaivomis, viršum kurių vaizduo-jama sėdintis Amžinasis Tėvas. Šventoji Dva-sia reprezentuojama balandžio pavidalu. Vai-niko vidury į viršų įstatytas mažas puošnus Kryžius.

Ties dešine Nukryžiuotojo koja pastaty-tas kielikas. Didžiąją Savaitę nuimami ponti-fikalčiai rūbai. Kielikas neliečiamas. Ir vaiz-das rodo merdantį Kristų ir giliai žavi žmo-gaus dvasią.

Kristus yra ne tik mūsų Aukščiausias Kunigas dvasios dalykuose, bet Jis yra ir mūsų Karalius žemiškuose dalykuose. „Am-žių Karaliui, nemariamam, neregimam vienam Dievui garbė ir šlovė per amžių amžius. A-men.“ (I. Tim. I, 17).

Aukščiausias Kunigas arba Popiežius, lo-tyniškai vadinamas PONTIFEX, reiškia Tiltu Statytoją. Romos imperatorius vadindamas Popiežių, vartojo terminą PINTIFEX MAXI-MUS, reiškia Vyriausias Tiltu Statytojas! Tuo būdu imperatorius pagerbė Popiežių gar-bingiausiuoju vardu žemėje.

Jėzus Kristus atvyko žemėn pastatyti bei ištiesti tiltą tarp laiko ir amžinybės. Jis, kaip Tarpininkas, pastatė tiltą ir nutiesė kelią iš Ištrėmimo Žemės per gyvenimo Raudonąsias Jūras į Amžinybės pakraščius.

Jėzus Kristus yra mūsų Aukščiausias Kunigas bei Vyriausias Popiežius ne tik dvāsios dalykuose, bet ir Suverenis ir KARA-LIUS žemiškuose dalykuose. Jis yra tikrasis „žemės karalių kunigaikštis“ (Apr. I, V). Jis irgi yra amžinasis Vyriausias Popiežius, nes parašyta, kad Jis yra „palaimintas ir vie-nas galingasis karalių Karalius ir viešpatau-

jančiųjų Viešpats, vienas turįs nemarumą ir gyvenęs neprieinamoje šviesoje" (I Tim. VI, 15–16).

Jėzus Kristus apie save yra pasakęs: "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje" (Mat. XXVIII, 18). Jis atėjo į žmoniją kaip Ramybės Kunigaikštis. Jis buvo Dangiškojo Sosto nepaprastas Atstovas. "Aš esu skirtas Karalium per Jį ant Siono" (Ps. II, 6). Jėzus Kristus turėjo dieviškąją kilmę. Jis yra galingesnis už visus sutvėrimus. Švenčiausiojo Jo Kūno gyslose plaukia karališkas kraujas Dovo, buvusio Ganytoju ir Karalium. Sionas turėjo pirmenybę prieš kitas tautas. Taip pat ir Kristus, mūsų Vyriausias Popiežius, turi pirmenybę tarp kitų sielų. Amžinasis Tėvas patvirtino Kristaus valdžią visuose dalykuose čia žemėje.

Senajame Įstatyme žydams nusibodo jų valdovai. Dėl to, jie padarė santaiką su Jehova, kurs valdė. Gailestingumo Sostą, kurs turėjo tapti tikroju Abraomo prieglobstyje. Ir Jehova davė savo įsakymus ir šventykloje apreiksdavo viską, ką žydai turi daryti. Žydai vien džiaugėsi tuo visu. Ir Amžinasis Žydų Karalius, paėmęs į rankas skipetrą, valdė visas tautas. Ir nuo ano laiko Jis valdė ir valdys visas žemes nuo jūrų iki jūrų; visi žemės karaliai garbins Jį ir visos tautos tar-naus Jam. (Ps. LXXI, I).

Jėzus Kristus buvo ir Izraelio Karalius. Kai Jėzus tapo suimtas ir pristatytas prieš Pontijų Pilotą teisman, tai Pilotas pastatė Kristui romėnų klausimą: "Ar tu esi žydų karalius?" (Jon. XVII, 23). Gana aišku, kad žydai reikalavo ir norėjo karaliaus. Jų širdys ir dvasia, linkusi pasaulio gėrybėms ir tuščiai garbei, nesuprato dvasiško reikalų ap-rūpinimo. Jie nekentė Kristaus, kurs skelbė Dievo karalystę ir vadinosi žydų karalium. Net "vėjai ir jūra Jo klausė" (Mat. VIII, 27). Jis pavalgidino ir pasotino minias. Jis nugalėjo savo priešus, Jis nustelbė visus kritikus (farizėjus), kurie "padarė sutartį sugauti Jį šnekoje" (Mat. XXII, 15). Ir neįveikiamoji tiesa, stojusi prieš jų akis, sujau-dino jų sielas, ir stebėdamiesi jie kalbėjo: "Niekuomet žmogus nėra taip kalbėjęs, kaip tas žmogus" (Jon. PII, 46).

"Mano karalystė," Kristus atsakė Pilo-tui, "ne iš šio pasaulio" (Jon. XVIII, 36). Kuomet Kaifas, vyriausias kunigas, klausė Kristų visos Judėjos giminės vardu: "Ar tu Kristus, palaimintojo Dievo Sūnus?" Jėzus jam atsakė: "Aš esu; jūs matysite Žmogaus

Sūnų, sėdinti Dievo galybės dešinėje ir atei-nantį dangaus dėbesyse" (Mork. XIV, 61—62). Toks Jėzaus atsakymas buvo taikomas ne tik Sanhedrinui ir kitiems žydams teisme, bet ir visoms tautoms ir tiems, kurie dar yra ne-gimę.

Tai klastingo politiko klausimas: "Ar tu esi žydų karalius?" (Jon. XVII, 33). Betgi pats Pilotas kalbėjo visos žmonijos vardu, kai "Pilotas vėl įėjo į Teismo vietą, pasišaukė Jėzų ir Jį paklausė: "Ar tu esi žydų kara-lius?" (Ibidem). Kaip reikšmingas buvo Kris-taus atsakymas: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio" (Loco citat.). Ir nustebino romėnų valdovą ir nežinančius ką bepradėti Izraelio vadus.

Ir kitą dieną Jėzus Kristus nešė sunkų Kryžių į Kalvarijos kalno viršūnę. Kareiviai nuplakę Jį, padavė Jam gerti vyno, sumaišyto su mira ir tulžimi. Jis tik paragavo, bet ne-gėrė, nes dėl to gėralo žmonės apsvaigdavo ir mažiau kančias jausdavo. Išganytojas nebėno-rėjo mažinti sau kentėjimų. Ir, nuplėšę nuo Jo rūbus, prikepusius prie žaidų, kareiviai parmetė Jėzų Kristų ant gulničio kryžiaus. Jie negalėjo pirma pastatyti kryžių ir stačią Jėzų prikalti, nes Išganytojas neturėjo jėgų stovėti, jie prikaltė Jį gulintį.

Prikaltė rankas ir kojas prie kryžiaus ir aukščiau galvos vinimis prikaltė lentą su pa-rašu: "Žydų Karalius." Tuo tarpu dangus ėmė niauktis ir šviesa ėjo mažyn, nors dar nebuvo praėjusi nė valanda po vidudienio ir debesų nebuvo matyti.

Farizėjai, pamatę aukščiau V. Jėzaus galvos parašą: "Žydų Karalius," įtužo ir su-pykę bėgo pas Pilotą reikalauti, kad pakeistų parašą. Jie sakė: Nerašyk "Žydų Karalius." O Pilotas atsakė: "Ką parašiau, parašiau" (Jon. XIX, 22). Ir parašo nepakeitė.

Taip. Jis, Karalius, prikaltas prie kry-ziaus ir kenčia. O kareiviai, nesąmoningi žy-dai ir praeiviai piktžodžiavo Jam, kraipyda-mi savo galyomis. Jis visa pakenčia. Jis dau-giau kenčia: skausmuose ir žiauria mirtimi Jis aukoja savo gyvybę, kad žmonija pelnytų amžinąjį gyvenimą Dangiškoje Jo Karalys-tėje.

Kai Jėzus Kristus palenkė galvą ir nu-mirė, tai žemė sudrebėjo, ir uolos skilo. Ir at-sivėrė karstai, ir daug kilnių šventųjų atsi-lė iš jų; jie, prisikėlę, atėjo į miestą ir daugeliui pasirodė. O šimtininkas, kurs prie-šais stovėjo, matydamas, kad visa taip yra, sušuko: "Tikrai šis žmogus buvo Dievo Sū-

nus" ir mirė. Ir tie, kurie buvo su juo, saugodami Jėzų, išvydę žemės drebėjimą ir tai, kas atsitiko, labai nusigando, sakydami: "Tikrai tasai buvo Dievo Sūnus." Ir visa miniatūra, kurie drauge tai visa regėjo, grįžo mušdamiesi į krūtines.

Nuliūdimas ir išgąstis buvo visoje žemėje, o kraujas, ištryškęs iš erškėčiuotos Kristaus Karaliaus galvos ir Kūno žaizdų, džiūvo skausmingame Jo veide ir sopulingame Jo Kūne. Tačiau Apaštalų Sudėjimas sako, kad V. Jėzus "trečią dieną kėlėsi iš mirusiųjų, užengė į dangų, sėdi Visagalio Tėvo dešinėje, iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti. Ir V. Jėzui atsikėlus iš mirusiųjų pasaulis suprato Jo Dievybę ir Jo Karalystės dvasiškumą. Jis yra žemiškašis ir amžinasis mūsų Karalius ir Teisėjas.

Kai V. Jėzus merdėjo, šalia kryžiaus stovėjo vienintelis apaštalas, šv. Jonas, su karalienė Marija, Dievo Motina, ir Marija Magdalena.

O šiandien tas pats Apaštalas, mylimiausias ir ištikimiausias Kristaus Karaliaus mokinys ir sekėjas iki pat Jo mirties, kalba į mus šiais žodžiais:

"Malonė jums ir ramybė nuo To, Kurs yra, Kurs buvo ir Kurs ateis, — nuo Jėzaus Kristaus, Kurs yra ištikimas liūditojas, mirusiųjų pirmgimis ir žemės karalių kunigaikštis, Kurs mus mylėjo ir apiplovė mus Savo Krauju nuo mūsų nuodėmių, ir padarė iš mūsų karalystę ir kunigus Dievui Savo Tėvui. Jam garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen." [Apr. I, 4, 5, 6].

Garbės ir Šlovės Karalius

Visuotinoji Katalikų Bažnyčia begaliniai džiaugiasi 31-uoju Eucharistiniu Kongresu, kurs šiais metais įvyko Dubline, Irlandijos sostinėje, kad Kristui Karaliui atiduoti viešas garbės ir šlovės pareiškimas. Tuos dievotuosius Eucharistinio Kongreso įvykius galima tik atjausti, pergyventi, bet ne plunksna aprašyti.

Kristus Karalius buvo viešai pagerbtas, kaipo Garbės Karalius. Iš visų pasaulio dalių maldininkai plūdo į Dubliną, kad Kristui Karaliui Eucharistiniame Kongrese pripažinus viešą garbę ir šlovę. Juk Kristus yra tikrasis Garbės Karalius, Kurį Dovydas senovėje pranašingai garbino: "Tau, Viešpatie, priklauso viešpatystės, turtai ir garbė. Tu valdai Vyriausią Valstybę virš kitų daiktų, ir Tavo rankose yra visa valdžia ir galybė."

Tikrai Jis yra Vyriausias Valdovas, ir

Jam vienam priklauso garbė ir šlovė. Jis yra Galingiausias Viešpats, nes vienu Savo Valios veiksmu Jis sutvėrė šį pasaulį. Jis būtų galėjęs sutverti milijoną kitų pasaulių ir neįsvajotai daug gražesnių. Vienu Savo Valios veiksmu Jis gali panaikinti visą visatą ir ją paversti į pirmpradį nieką. Jis yra visų sutvėrtųjų daiktų Karalius. Visi elementai pasiduoda galingai Jo Valiai. Vėjai ir bangos klauso Jo balso. Nutildytos jūros tyli, garbingai nusilenkdamos didingam Jo Majestetui. Jo galybė yra beribė, taip beribė, kaip ir Jo garbė ir šlovė. Šv. Jonas Kryzostomas rašo: "Visa Viešpatyje yra gražu; ir Jame yra taip beribis tas Grožis, jog žmonių kalba neišgali išreikšti, nei protas tinkamai apibudinti to beribio Grožio versmių."

Visas pasaulio gražumas nyksta prieš žavinantį ir neribotą Viešpaties Jėzaus Grožį. Angelai, arkangelai, kerubimai ir serafinai, ir visos dangaus galybės, apimtos dangiškaja admiracija, klaupia prieš Jį džiaugsmingame ir adoruojančiame garbinime. Jie gali mąstyti apie neapimtą Jo Grožį ir neapčiuopiamą Jo galybę, betgi jie negali permatyti viso Grožio iki pat dugno. Spindinti Karaliaus Garbės šviesa labiau nušviečia, negu milijonai kitų šviesų. Tuose spinduliuose kūrenasi amžinosios meilės ugnis ir neapimamu džiaugsmu pripildo palaimintųjų ir šventųjų sielas.

Jei mes savo akimis galėtume įmatyti taip, kaip angelai ir šventieji Jį mato ir regi veidas į veidą, mes pilnai žinotume, kaip neribota yra Karaliaus garbė ir šlovė.

Kai žemės duktė ar sūnus stodamas prieš žemiškąjį karalių, prie jo artinasi su didele pagarba. Ir apimti karaliaus majestoto pažibų ir garbės, jie susimaišo ir nebežino, ką kalbėti ar sakyti. Ir, jei angelas nužengtų iš dangaus ir mums pasakytų, kad karalių Karalius ne tik nori mūsų klausyti, bet žadą dar atsilankyti į mūsų namus ir norėtų būti mūsų svečias, mes nebežinotume nė kaip imtis prie darbo, kad tinkamai prisirušti ir vertai priimti tokį garbingiausiąjį svetį. Su plakančia iš džiaugsmo širdimi ir širdingiausia adoracija Jį kviestume į savo namus. Jei ką nors Jis prakalbėtų į mus, kiekvienas Jo žodis garbingiausiai būtų priimtas ir sielos gelmėje būtų švenčiausiai užlaikomas, kaipo palaimintas išganymas mūsų gyvenimui.

Tačiau, mums ne tik neginama artintis prie Jo, bet Jis tikrai ateina į mūsų širdies vidų. Ir vienintelis Švenčiausias Karaliaus

Širdies troškimas yra, kad Jo Karalystė apimtų visą pasaulį. Jei mes norime, kad Jo Karalystė būtų įsteigta mūsų sielose, mes turime vykdyti šventąją Jo valią, patapdami lyg maži kūdikiai, kurie yra klusnūs, meilingi, tarnaują ir garbiną. Jis yra Amžinasis Vyriausiasis Kunigas, Valstybių Viešpats, karalių Karalius, Tikrasis Dievas. Jo gyvenimo vieta yra nepasiekiamos šviesos būklė; Jo sostas yra Dangiškojo Tėvo dešinėje. Jo Vainikas yra Garbė; Jis yra tikrai Įkūnytasis mūsų Dievas.

Tai garbingiausia, kad mūsų Karaliaus buveinė mums yra taip arti. Tikrasis Jo Esimas Altoriaus Tabernakule buvo vaizduojamas Senovės Arkoje, kaip „būsimosios geros nuotaikos atšėšelinimas.“ Dievas, kaip geras bičiulis, atlankė patrijarkų palapines. Jis save apreiškė Abraomui Mambės klonyje. Kaip Šviesos Stulpas Jis išvedė Izraelitus iš Egipto nelaisvės ir Garbės spinduliais Jis apgaubė Arkos Sandorą. „Ir nebuvo kitos tautos galingos, kuri savo dievus turėtų taip arti.“ Tai buvo Senajame Įstatyme, kai Dievas

amžinai apsigyveno su savo žmonėmis Morijos Šventykloje.

O Naujame Įstatyme mūsų Karalius gyvena ne vienoje vietoje, kaip Ugnies Stulpas ar Garbės Debesys. Kiekvienoje pasaulio dalyje, tūkstančiuose altorių, Jis gyvena švč. Duonos pavydalu, ir mums visada liekasi Garbės Karalius. Jame išsipildė kiekviena prašystė, kuri mums apreiškė, kad Dievas gyvena su mumis. „Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno mūsų tarpe.“ Tikrai Jis įvykdė savo pažadą: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.“

Ir šiose dienose katalikiškas pasaulis susijungė su šimtais tūkstančių kitų piliečių, kurie Eucharistinio Kongreso metu skaitė už ypatingą sau privilegiją atiduoti viešą garbę ir šlovę ir išreikšti kilniąją viešą ištikimybę Tam, Kurs tikrai yra mūsų Karalius, Jėzus Kristus --- Garbės ir Šlovės Karalius, Kuriam tebūnie „garbė ir viešpatavimas per amžius.“ (Apr. I, 6).

Kun. P. Vaitukaitis.

O Marija, Ligonijų Sveikata, Melskis už Mus

Didelio miesto pakraštyje, yra susispietusi krūva nedidelių namelių. Čia gyvena vargingesnieji miesto gyventojai, ypač daug sodininkų. Toji miesto dalis turi įpatingą išvaizdą skirtingą nuo miesto vidurio: maži, pusiau į žemę susmege nameliai, visur matosi eilės lysvių ir stiklais apdangstytų inspektų, keturkampės daržovių lovelės, išvagotos siaurais takeliais. Kiekvieno kiemo viduryje šulnys su garsiai gurgždančiomis svirtimis. Kaip šie menki nameliai nepritinka dideliame miestui, taip lygiai yra didelis skirtumas tarp šios miesto dalies ramumo, tarp judėjimo ir triukšmo vidurinėse miesto dalyse.

Mažiausi ir neturgingiausi nameliai iš visos miesto dalies priguli našlei Markauskienei. Mažas darželis, net kuorūpestingiausiai apdirbtas, negali duoti pelno šeimos prasimaitinimui. Dabar gi jis apleistas, ant lysvių auga pikžolės, nors niekas jų ten nesėjo. Nėra ko nė stebėtis:

namų savininkė jau keletas mėnesių kaip guli lovoje, sirgdama reumatizmu ir kas žino, kas su jąja būtų jei ne geri kaimynai, o ypač jos vienatinis sūnus Juozelis.

Juozelis yra geras vaikinys. Jis yra grafienės Goštautienės šoferis. Pirmiausiai jis buvo furmonu. Nuo to laiko, kada automobiliai atsirado, Juozelis lankė automobilių mokyklą. Šią įsteigą užbaigęs gavo šoferio darbą pas grafiene.

Jisai turėjo kiekvieną minutę būti pasirengęs vežti poniją kada tik ji pareikalautų. Juozelis turėjo liuosą laiką iki dešimtai valandai, nes ponį grafiene vėlai keliasi. Tą liuosą laiką jis labai gerai sunaudodavo. Kasdien anksti rytą aplankydavo motiną ir šiek tiek savo darželyje pasidarbuodavo. Devintą valandą turėjo vėl grįžti, kad savų laikų būtų tarnystėje.

—“Juozelis yra šaunus ir geras sūnus. Kas pagelbėtų senai Markauskienei, jei jo nebūtų”, visi kaimynai taip kalbė-

jo, pripažindami jo nuopelnus.

Ką tik pirmieji tekančios saulės spinduliai apšvietė medžių viršūnes, jau Juozelį matome beeinant į savo motinos namelius.

Yra tai gražus, aukštas, laibas vaikinąs. Guzikuotas švarkelis dar labiau jo liemenį puošia. Tiktai jo liūdnas, susirūpinęs veidas nepritinka jo jaunystei. Bet tai rūpestis apie motinos sveikatą.

Prieina prie motinos namelių, atidaro persenusius vartelius ir įeina į kiemą. Priešes prie namelių durų, truputį pasiklauso, kas dedasi viduje. Ten visiškai tylu.

— “Aha, motina turbūt dar miega”, kalba pats su savim, — “galiu truputį darže padirbėti.”

Nusivelka švarką ir į jos vietą apsiwelka kitą švarką tinkantį darbui. Ima spatą į rankas ir eina darbuotis. Bet jis bevaikščiodamas šalia gritelės prikėlė motiną. Jos balsas girdisi kosulio pertraukimu.

— “Ar tai tu čia, Juozeli? Tuoju atsikelsiu ir patieksiu tau pusryčius. Šiandien jaučiuos sveikesnė.”

— “Mamyte, dar anksti, gali dar kiek pagulėti; aš pasidarysiu sau kavos;” atsako Juozas padėdamas spatą ir glėbį malkų paimdamas. Tuoju virtuvėje pradeda linksma ugnelė braškėti. Užkaitęs imbrikėlį su vandeniu ant ugnies ir kol jis užvirs, Juozas naudodamas tą laiką eina į daržą pakasti. Jam darbas labai gerai sekas. Parsinešęs pieno, kavą mala ir protarpiais, per keletą minučių padirba darže. Juozas gerai moka laiką padalinti ir kiekvieną jo minutgalį tinkamai sunaudoti.

Dabar girdisi sunkūs, čiaužiantieji žingsniai ir duryse pasirodo sukumpus, neturtingai apsirengus moteriškė, lazdele pasiramščiuodama.

— “Na, šiandien mamai geriau,” sako Juozas nuduodamas linksną veidą.

— “Gal mama visiškai išgis. Vasara artinasi. Vasarą visiems ligoniams geriau.”

Moteriškė atsiduso. — “Tiesa, šiandien man truputį geriau, bet jau išanktso žinau, kad po vienai tokiai geresnei dienai užaina trys—keturios blogesnės.”

Vaikinąs liūdnamai į žemę žiurėjo. Jis norėjo vien tik motiną suraminti, bet pats gerai žino, kad per rūpestingą, nuolatinę priežiūrą toji liga gali bent kiek sumažėti, tačiau niekuomet visiškai pranykti.

— “Gal vėl reikia pas gydytoją nueiti,” kalbėjo Juozas. — “Nuolatos girdžiam kalbant apie vaistus dėl reumatizmo, kurie stebėtinai ligoniams pagelbsti.”

— “Mano liga jau įsisenėjus ir žmonių vaistais negaliu būti išgydyta,” atsako motina. — “O pagaliau ir gana pinigų išleidau gydytojams!”

Juozas liūdnamai nuleido galvą. Visa tai, ką motina kalbėjo buvo ant nelaimės karti teisybė.

— “Tačiau turiu kitą mintį,” kalbėjo motina toliau. — “Naktims į galvą ateina įvairios mintys. Tiktai švenčiausia Panelė gali man pagelbėti, daugiau niekas.”

— “Teisybę sakai mama. Švenčiausioji Panelė pagelbsti visuose reikaluose,” pamaldžiai Juozas pritaria.

— Taigi, Marija yra Ligonijų Sveikata, kaip ją vadiname Lioretaniškoj litanijoj. Ir matai, aš jau nuo jaunų dienų turiu ypatingą pasitikėjimą Švč. Paneli Šilavoje. Seniaus, kuomet buvau jauna ir tuose kraštuose gyvenau, kas-met vaikščiodavau į Šilavą atlaiduosna ir nekartą įvairiuose reikaluose patirdavau Dievo Motinos pagelbą. Kuomet tėvas ilgai sirgo, nuėjau į Šilavą išprašyti jam sveikatos — ir tuoju išgijo. Kuomet tu pirm aštuonių metų sirgai karštligė ir gydytojai jau ant tavęs buvo ranka mostelėje, vėl meldžiausi prie Švč. Panelės Šilavoje — ir Dievo Motina manęs išklausė.

Todėl ir dabar manau, jei galėčiau nueiti į Šilavą ir pasimelsti ten prie stebūklingojo Dievo Motinos paveikslą, tai ji man išmelstų nuo savo Dieviškojo Sūnaus sveikatą arba ilgesnį mano ligos palengvinimą.”

Juozas žiūrėjo į žemę užsimastęs. Iš jo krūtinės išsiveržė gilus atsidūskėjimas. Motina tuojau suprato, ką tas reiškia.

— “Aš žinau, ką tu mintyji Juozuti,” pridėjo motina. — “Mintyji, kad tai negalima, kad aš sena, serganti moteriškė, kuri tik pasiramščiūdama vos per kambarį galiu pereiti, aš galėčiau nueiti ir nuvažiuoti į Šilavą, kad nors pasimelsti prie stebūklingosios Dievo Motinos paveikslą!”

— “Aš taip manau,” atsako Juozas. — “Su mamos sveikata nei svajoti negalima apie taip tolimą kelionę.”

— “Ir aš tam pritariu.” atsako motina. — “Tečiau ir nebūtinai yra reikalinga. Kaip tai išeitų, jei tu už mane kelionę atliktumei? Tu esi sveikas ir stiprus.”

— “Tai tiesa, bet iš kur aš paimsiu tiek laiko? Pati žinai, kaip toli yra Šilava! O man kasdien reikia būti tarnystėj.”

Motina liūdnai pažiūrėjo į sūnų. — “Taigi mat, iš to nieko negali išeiti,” sako atsidūsėdama. — “O aš labai šiai vilčiai pasitikiu. Buvau įsitikrinus, Švč. Panelė priimtų tavo maldas į manųjų vietą.....Pagaliau, kokia yra Dievo valia, tegu ir pildos,” tarė su nuolankumu.

Juozui buvo labai gaila, kad motinos nuoširdų troškimą negali išpildyti, nes tuo tarpu išrodė negalimu daiktu. Vienintelė proga galėtų tuomet pasitaikinti, kada ponias grafienė važiuotų į Šilavą. Bet tai netikėtinas dalykas ir tos progos reikėtų ilgai laukti. Per šešerius metus, kaip jis buvo jos tarnystėje, ji niekad nevažiavo į Šilavą.

— “Gal kada nors nuvažiuosiu į

Šilavą su ponias grafiene,” sakė Juozas, vien tikrai dėl to, kad motinai neatimti paskutinės vilties. Bet jis pats visiškai netikėjo, kad kada nors tai galėtų įvykti.

Tuo tarpu pusryčiai jau buvo gatavi, kurių Juozas draug su motina pavalgęs, nuėjo dar į daržą truputį padirbėti. Laikas labai greitai bėgo. Dirstelėjęs į laikrodėlį pamatė, kad turi labai skubintis, idant savu laiku būtų tarnystėje!

— “Tegu tau Dievas padeda, mano sūneli!” Motina maloniai žiūrėjo į išeinantį sūnų. Kaip jis ją myli! Kaip jis kasdien vargsta, kad tik ją suraminti ir pagelbėti liūdname stovyje. Kiekvieną pinigėlį kurį uždirba, jai atiduoda. Neturi didesnio malonumo, kaip būti draug su savo motina. O, tikrai Viešpats Dievas ir Švč. Panelė nepaliks be atlyginimo tokios karštos kūdikiškos meilės. Jos geras sūnus turi susilaukti gauaus Dievo palaiminimo. Motina sudeda drebančias rankšlėtas rankas ir karšta motinos širdies malda kyla į dangų už gerą sūnų. Paskui meldžiasi, idant Viešpats Dievas taip surėdytų, kad jos Juozelis turėtų kada nors progą būti prie stebūklingosios Dievo Motinos paveikslą Šilavoje ir pasimelstų, kad Švč. Panelė “Ligonų Sveikata,” jai sugrąžintų sveikatą.

Praėjo keleta savaičių. Pavasaris pasibaigė — ėjo jau vasara, — o Juozas vis dar neturėjo progos savo motinos norą išpildyti. Neužilgo ateis laikas, kada ponias grafienė išvažiuos į maudykles, o tada jau progos nebūs ir negalės tikėtis, kad ji važiuotų į Šilavą. Tas labai vargino gero Juozelio širdį.

Ponias grafienė davė paliepiamą Juozui būti pasirengusiam važiuoti su automobilium. Ponias grafienė pasakė, kad kelionė bus tolima, tęsis keletą dienų. Reiks sustoti tokiuose — tai dvaruose ir tokiuose — tai miesteliuose. Tarp kitų miestelių išvardijo ir Šilavą. Džiaugsmo drebulyš perbėgo Juozelio kūną. Karš-

čiausias jo širdies troškimas galės būti išpildytas; prieš stebūklingąjį paveikslą galės išpildyti savo mylimos motinos norą. Turbūt jam pasitaikys ten proga nubėgti prie stebūklingosios Dievo Motinos paveikslo, pasimelsti prieš jį pagal motinos intencijos ir prie Dangaus Karalienės kojų sudėti jos prašymą.

— “Ačiu tau, Švč. Panele, kad viską taip surėdei,” Juozas savo mintyje meldėsi.

Pagaliau Juozas prirengė, kaip save, taip ir savo “geležinį pečių” tolimon kelionėn. Sustoja ties grafienės rūmų durimis. Savo vietoje sėdi, vieną ranką padėjęs ant automobilio ratelio. Tarnas išneša reikalingus kelionėn daiktus ir sukrauna tam tyčia paskirtoj vietoj, atsistoja žemai prie rūmų durų laukdamas, kuomet ponia grafienė pradės leistis žemyn kilimais nutiestais laiptais. Viršuje durys atsidaro, tarnas bėga atidaryti grafienei automobilio dureles. Poni grafienė važiuoja draugės lydima taipgi aukštos kilmės bajorės, Montvilienės. Kepurės nusiėmimu, Juozas linksi ponioms. Ponia sėdasi automobiliu ir ženklą duoda važiuoti.

Automobilio mašina krioktelėjo vieną kartą, antrą, susiubavo ir pasijudino. Mašina kas-kart vis tolyn leidosi ir pagaliaus iš akių dingsta. Juozas labai sumaniai valdo automobilį tarp miesto gatvių judėjimo. Vėliau išvažiuoja į liuosą vieškelį, kur savo kaukiančią “mašiną” paleidžia vėjo greitumu.

Sulyg grafienės paliepimu Juozas sustojo viename tai kitame dvare bei miestelyje. Vienur—kitur grafienę užprašo ant nakvynės.

Tuo būdu pagaliau pradėjo artintis prie Šilavos miestelio. Juozo širdis pradėjo smarkiau plakti. Jo akys kreipėsi link Bažnyčios bogštų.

Grafienė liepia sustoti ties reikalingais namais. Išlipa iš automobilio ir nučina, nieko jam nesakydama. Poni Mont-

vilienė, ją truputį palydėjus, vėl sugrįžta prie automobilio.

— “Dabar, kaip niekad, pasitaikė gera proga,” sau mintyjo Juozas ir kreipiasi prie ponios Montvilienės.

— “Meldžiu pasakyti, ar ponia grafienė ilgai ten gali užtrukti?” jis klausia nuo susijaudinimo, drebančiu balsu.

— “Aš manau, kad ne trumpiausia. Grafienė nori aplankyti savo jaunų dienų draugę, kuri suvargus ir labai serga. Manau, kad mums jos reiks čia laukti apie valandą.”

— “Labai ačiu!” atsakė Juozas. Dar minutę jis pagalvojo, išlipa iš automobilio.

— “Ar negalėtų, maloni poni, trupčiuką pridaboti automobilį?” kreipiasi vėl prie ponios Montvilienės. — “Aš norėčiau valandėlei atsitolinti, bet netrukus sugrįšiu.”

— “Gerai, gerai, aš vis—tiek čia pasiliksiu, nes turėjau savas priežastis neiti draug su ponia grafiene. Bet kaip toli Juozas nori eiti, kad nepasivėluotumei?”

— “Nepasivėlinsiu! Aš vien tik valandėlei išoksiu čia į bažnyčią.” Taręs tuos žodžius, greitai nuėjo ir išnyko už gatvės kampo.

Šilavos bažnyčioje ne tik atlaidų laike, bet ir visuomet būva daug Dievo Motinos garbintojų. Prieš stebūklingosios Švč. Panelės paveikslą besimeldžiantieji žmonės klūpo, su pasitikėjimu ir vilčia atkreipią akis į paveikslą.

Juozas greitai įeina į bažnyčią, puola ant kelių prieš stebūklingąjį paveikslą ir karštai meldžiasi:

— “Atmink, o gailėstingiausioji, Panelė Marija, jog nuo amžių negirdėta, kad kas—norš prie Tavęs kreipdamasis, Tavo užtarymo prašantis, pasiliktu Tavo apleistas!” Taip Juozas meldžiasi su pakeltomis rankomis, Šv. Bernardo maldos žodžiais. — “O, Dievo Motina išklau-

syk, taipogi ir mano nužeminto prašymo. Štai, mano senutė motina serga, visai sunykus ir be pagelbos. Ji pati noriai būtų čia atvykus ir prieš Tavo stebūklingąjį paveikslą pasimelsti, bet ji negali čia atvykti iš priežasties savo ligos. Taigi aš jos vieton karštai ir supasitikėjimu meldžiu Tave, o Švenčiausioji Motina, pagelbėk mano motiną jos sunkiame padėjime už ją užtardama prie savo visagalinčiojo Dieviškojo Sūnaus. Marija, ligonių sveikata, Melskis už ją!”

Dar valandėlę klūpojo prieš stebūklingąjį paveikslą, tyliai besimelsdamasis, paskui persižėgnojo ir giliai atsidūsdamas, atsikėlė. Dar kartą atsigrįžo, atsisveikindamas ir pamaldžiai su pasitikėjimu pažiūrėjo į stebūklingąjį Dievo Motinos paveikslą, paskui vėl atsigrįžo prie durių. Čia kiek ilgiau labai noriai pasilikti. Turi daug Dievo Motinai pasakyti, bet koks keistas vidujinis neramumas jam neleisdžia ilgiaus bažnyčioje pasilikti.

Skubiai išėina iš bažnyčios ir bėgtelėga ton vieton, kur paliko automobilį. Išstolo mato, kad automobilius stovi savo vietoje, bet abi ponios vaikščioja apie jį nerimaudamos ir matomai jau seniai jo laukdamos. Grafiene kur-kas greičiaus grįžo prie automobiliaus, negu buvo manyta, o jis bažnyčioje užtruko ilgiau besimelsdamas.

Su plakančia širdžia, persigandusiu veidu ir susigėdęs Juozas stojasi prieš savo ponios akis, kuri rūščiai į jį pažiūrėjusi ir suraukusi kaktą klausia: —“Kas tai gali būti?”

— Meldžiu dovanoti, Jūsų Malonybė, ponė grafiene” sako nuo išgasties Juozas mirkėiodamas. — “Maniau, kad Jūsų Malonybė, ponė grafiene šiek-tiek ilgiauIrir....norėjau” mikčiojo ir sumišęs žiūrėjo į savo ponią.

— Ir ką-gi tu norėjai?” nekantriai klausia grafiene.

— “Norėjau valandėlei užėiti baž-

nyčion ir ten pasimelsti,” atsakė Juozas sunkiai atsidūsdamas.

— Na, gerai, gerai namie apie tai pakalbėsime” — tarė grafiene griežtai mostelėdama ranka, dar pridūrė: — “Dabar tiesiai važiuok Šiaulių link, o iš Šiaulių grįšime miestan, traukiniu.”

Laimė, kad susirūpinęs Juozas tolimesnę kelionę automobiliu atliko be jokių prietikių. Jis dėl šio atsitikimo buvo susirūpinęs ir sumišęs, nes bijojo vietos nustoti pas grafiene. Pagaliaus akyse pasirodė Šiaulių miestas. Čia grafiene liepė automobilį pasiūsti namo bagažu, o visi trys keliaiviai važiavo toliau gelžkeliu.

Ant rytojaus sugrįžus miestan, grafiene liepė Juozą pašaukti savo kambarin.

— “Kaip tu drįsai savo vietą apleisti būnan Šilavoje,” rūščiai tarė grafiene Goštautienė. — “Juk tau atsitolinus nuo automobilio, galėjo juomi kokia nelaimė atsitikti! Ir tai per žingeidumą pamatyti svetimą bažnyčią.”

— “Tai ne buvo žingeidumas,” teisinosi Juozas. — “Ne, kaip Dievas žino. Aš namie turiu sergančią motiną, dėl kurios pasveikimo prašiau Dievo Motinos užtarymo ir meldžiausi prieš stebūklingąjį paveikslą.”

Grafienei viską papasakojo. Buvo nusiminęs dėl sunkios motinos ligos, turėjo pasitikėjimą į Švč. Panelės paveikslą su ta viltim jog motina išgis, ir kad jis jos vieton galėjo nuvykti pasimelsti prie Motinos Dievo. Savo džiaugsmą atpasakojo, kada išgirdo, jog turės į Šilavą važiuoti ir kaip tikėjosi savo vietoje būti pirm grafiene.

Rūstus grafieneš veidas darėsi švesniu, klausant to prasto pasakojimo. Kada Juozas pabaigė, jam maloniai nusišypsojo. — “Taip, tai Juozai turi sergančią motiną? Apie tai nieko nežinojau.”

— “Taigi, jūsų Malonybė, ponė grafiene! Jau keliatas mėnesių, kaip sun-

kiai serga reumatizmu ir turi lovoje gulėti.”

Grafienė buvo sujaudinta ta karšta sūnaus motinos meilė. Vienok nieko neatsakė, atsisveikinant tik jam galvą linkterėjo.

Kelioms dienoms praėjus Juozas gavo paliepiną atvažiuoti su automobiliu prie rūmų durių.

— “Dabar važiuosime pas Juozo motiną!” tarė grafienė išėjus iš kambario šypsodama pažiūrėjo kokį ispūdį ta žinia padarys. Jis gi užkaito iš džiaugsmo, o iš akių buvo matyti gerai poniai dėkingumo išraiška.

Keliom minutėm praėjus automobilio bildesis pasigirdo tuščioje sodininko stuboje. Puiki mašina sustojo ties menkučiais Juozo motinos nameliais.

Sena Markunienė sėdėjo ant suolo, turėdama kailiais apvyniotas kojas, kada netikėtai pamatė atsilankant taip didelę poniją. Nenorėjo savo akimis tikėti, kad tai būtų pati ponia grafienė, jos Juozelio duonos davėja, galėtų taip nusižeminti, aplankydama neturtingą prastą moteriškę, sodininko našlę. Tačiau visi abejojimai išnyko, kada ponia grafienė pradėjo su ja taip maloniai ir švelniai kalbėtis, tartum sau lygia.

Už valandėlės grafienė išėjo. Vienog prieš sėsiant į automobilį, priėjo prie Juozo ir atkreipė į jį savo malonias akis.

— “Juozas geras sūnus,” nuoširdžiai tarė jam. — “Motina Juozą labai giria ir viską man išpasakojo — kaip Juozas kasdien tas kelias liuosas valandas jai pašvenčia. Tai labai gražu, labai pagirtina.”

— “Ir tai man labai patinka, kad Juozas esi toks pamaldus ir motinos norą — jos prašymą nuo Dievo Motinos sveikatos sudėjai po jos kojų,” toliau sako grafienė. — “Būk ir ateityje gerų minčių. Dievo Motina tikrai ir sergančios motinos prašymą išklaussys.”

— “Ak, kad tai išsipildytų!” tarė Juozas atsidūsėdamas.

— “Ką žmonių pagelba gali, tai vis bus padaryta, kad tai išsipildytų.

Šiandien mano namų gydytojas pradės tavo motiną gydyti, o gailestingoji sesuo ją rūpestingai prižiūrės ir slaugys.”

Iš Juozo akių pasiliejo džiaugsmo ašaros. — “O kaip esi gera, Jūsų Malonybė, ponia grafiene! Dieve atlygink Tamstai šimteriopai, Dieve atlygink.”

— “Taigi, taigi, o kitą mėnesį ligonė draug su manim važiuos į šiltus vandenis. Tai jai būtinai turės pagelbėti.”

Nejučiomis džiaugsmo kliksmas išsiveržė iš laimingo Juozelio krūtinės. Jo motinos išvažiavimas maudytis šiltuose gydančiuose vandenyse seniai buvo didžiausias jo motinos ir jo paties troškimas, bet jų padėjime buvo tai negalimas daiktas. Ir še, tas jų troškimas dabar galėjo išsipildyti visai netikėtu būdu.

“Dievo Motina pagelbėjo! Ji mano maldas išklause tuojau,” taip be paliovos tvirtino Juozas pats sau, grįždamas su grafiene namo, pilnas džiaugsmo.

Taip, ne bereikalo jis šaukėsi prie Dievo Motinos, kaip “ligonių Sveikatos.” Tiesa, Dievo Motina čia nepadarė jokio stebūklo, kad prašymą išpildyti, nepadarė nieko ypatingo, kad sugrąžinti ligonei sveikatą — ne, tai buvo visiškai paprasti atsitikimai, kuriais pasinaudojo, kad savo kūdikiui atlygintų už pasitikėjimą. Mūsų laikais retai atsitinka stebūklai, tečiau galinga Marijos malonybės ranka atranda įvairius kelius, kad parodyti, jog niekas nėkuomet ieškantis Jos pagelbos nesikreipė prie jos veltui!

Sena Markauskienė, kuri dabar yra sveika užsiima savo poprastais darbais, su džiaugsmu gali patvirtinti ir tikrai kiekvienam patvirtina tą sušaminančią teisybę.

KUN. PR.-SKRODENIS, M.I.C.

LIETUVOS ŽINIOS

Jau esame apsisotoję Žemaičiuose! Daug ką turiu parašyti apie šias apylinkes, bet pirmučiausiai, duodu Tėvelio Dvaranausko kuoširdingiausias sveikinius. Jisai mus labai maloniai priėmė ir džiaugsmas mums, kad turime dar laiko, kurį galime praleisti pas savo buvusį vyresnįjį. Čia esant, atrodo, kad persikėlėm į Marian Hills ir vėl jūsų tarpe! Ukis gražus, sodas puikus ir didelis — kurio vaisiais tenkinamės; daržovių prisodinta, daug yra gėlių — viskas gražiai ir tvarkingai prižiūrima.

Nežinau kodėl žmonės keliauja į užsienius, į svetimus kraštus, kad pamačius ar aplankius kitas šalis, garsias ar brangias vietas, o tuo tarpu užmiršta, kad jųjų tėvynėje yra taip pat labai gražių ir brangių vietų, reikšmingų religiniu, kultūriniu bei istoriniu atžvilgiu.

Lietuvoje, be abejonės, religiniu atžvilgiu, žymiausia vieta yra tai Žemaičių Kalvarija, kur ji net dažnai yra vadinama Šventoji Kalvarija.

Toje gražioje žemaičių šalėlėje, kur žalios lankos, gražūs laukai, kur žaliuoja medeliai ir žydi žolės, kur tarp kalnų ir kalnelių tyliai teka išsiraitęs Varduvas upelis, tai reikia ieškoti Šventosios Kalvarijos.

Žemaičių Kalvarija — tai Lietuvos Jeruzalė! Taip galima vadinti, nes joje yra įstatyti tokie pat Kristaus Kančios keliai, kuriuos Žemaičių Vysk. Tiškevičius įrengė 1639 m. Ši vieta yra kalnuota ir primena kiekvienam Golgotos kalną. Be to, dar susibėga du upeliai, Varduva ir Cedronas — kuris įteka į Varduva. Vyskupas atvažiavęs pats ir išmatavęs vieną vietą nuog kitos, kad būtų tokis atstumas kaip kad Jeruzalėje, kur patsai V. Jėzus Kančios metu yra ėjęs. Taiposgi tuos kelius Vysk. J. Tiškevičius išbarstė

šv. žeme parvežta iš Palestinos. Patsai pirmiausiai apėjo "kalnus" daugumoje vietų net ant kelių!

Be kryžiaus kelių, Žem. Kalvarija, dar yra labai garsi stebūklingu Švč. Panelės paveikslu. Apie šį paveikslą seni raštai šiaip liūlija:

Vienas Kalvarijos dominikonų, Petras Pugaveckis, mokėsi Romoje. Jo kambaryje buvo šis paveikslas, nupieštas vieno dominikonono. Petras labai mėgdavo prie jo melstis ir ne kartą matydavo apie Švč. P. Marijos ir Kūdikelio Jėzaus galvą dangišką šviesą. Kartą sirgo vienas iš brolių. Petras karštai meldėsi prie paveikslų ir įvyko stebūklas! Ligonis staiga pagijo. P. Bugaveckis, grįždamas į Kalvariją, parsivežė šį stebūklingąjį paveikslą. Vėliau jis buvo iškilmingai nuvežtas į bažnyčią ir patalpintas didžiajame altoriuje, kur ir dabar tebėra. Paveikslas stebūklingumą yra patvirtinę labai daug staigių išgijimų. Brangios aukso ir sidabro dovanos, ant paveikslas prikabinotos, ir dabar liūdija apie malones, kurios yra gaunamos per Dievo Motinos užtarymą.

Čia dar yra Šv. Kryžiaus Medžio dalis, ant kurio yra miręs brangiausias mūsų Išganytojas! Tą vysk. Tiškevičius taiposgi pasirūpino gauti iš Liublino dominikonų ir atvežė šitai vietai. Dabar ši Kryžiaus dalis yra didžiausia relikvija, kuri yra užsilikusi visame pasaulyje. Iškilmes Šv. Kryžiaus būna rugsėjo mėnesio 14 d., kurioje tenka ir mums dalyvauti.

Neveltui tat, žemaičiai, didžiuojasi šia brangia ir garsia vieta! Kiekvienas su pagarba mini ją ir laiko sau garbe, o net ir pareiga aplankyti bažnyčią ir apeiti "kalnus". Bažnyčia yra atnaujinta, nes buvo sudegusi, šventenybes ir brangenybes pa-

vyko išgelbėti. Altorių yra dešimts. Žmonių pomaldumas didelis! Ateina anksti rytą bažnyčion ant pamaldų ir palieka iki galo, kurios kartais tęsiasi net iki pavakarių, savo akimi tai esu matęs. Bažnyčioje V. Jėzaus stovylos net abi kojos nudilusios nuog pamaldžių žmonių bučiavimo! Ištikrųjų, tai "Marijos Žemė."

Baigiu rašyti apie mūsų "Žemaitiją," tegėrisi jaja visi žemaičiai Amerikoje, te didžiuojasi savuoju kraštu! Patariu, kad kas tik turi galimybės, tevažiuoja į Lietuvą ir aplanko savo garsias vietas! Sveikinu visus Tėvelius ir žemaičius — brolius! Prašydamas jūsų maldų,

Jūsų Kristuje,

Petras Grušeckis M. I. C.

"ŠALTINIO" EKSKURSIJA Į AMERIKĄ

"Šaltinis" ruošia didelę ekskursiją į Chicago 1933 m. Buvau pas Amerikos konsulą. Jis dar neturi smulkesnių nurodymų kada prasidės Paroda, kokios bus laivakorėjų ir gelžkelių kainos. Žadėjo vizas duoti "Šaltinio" skaitytojui ir "Šaltinio" platintojui. Prašyčiau skelbti, kad kun. K. Matulaitis rengia ekskursiją į Chicagos Parodą. Kurie (giminės) norės savuosius atostogų metu pamatyti, lai susižino su "Šaltinio" redaktorium, Marijampolė, Lithuania, arba tesikreipia į "Draugą."

Kun. K. A. Matulaitis, M.I.C.

SUBAČIUS. — (Panev. apskr.) Del pastaruoju laiku pasikartojusių lietu dagelio ūkininkų dar nesėti žieminiai javai. Dirvose talkšo vanduo. Baigia pūti bulvės. Ūkininkai susirūpinę ateitimi. Labiausia dejuoja tie, kurie turi skolų. Būtų labai gerai, kad vyriausybė padarytų nors privačių skolų mokėjimo moratoriumą (poilsį).

OLIUNŲ IR SAURIŲ kaimuose ir laukuose mačiau daug originalių stilingų kryžių. Tie kryžiai pakrypę, supu-

vę daro blogą įspūdį keleiviams ir lyg byloja kažkieno apsideidimą.. *A. Pilėn.*

IŠ Kauno.— Kauniečiai brangiai moka už elektrą. Miesto taryboj daug kalbėta; sudaryta komisija, bet ji posėdžiauja, elektra neatpinga. Nekantresnieji tarybos nariai laukia pirmojo posėdžio.

— Kriminalės pol. II skyriaus viršininkas K. Budrevičius pasitraukė iš einamų pareigų. Jas ėjo per 10 metų.

— Valstybės loterija davė 210,000 litų pelno. Šv. Vincento draugijai pasikirta 20,000 lt. Laimingesni buvo "Lopšelis," — gavo 50,000 lt.; Raudonas Kryžius net 70,000 lt. Kiti mažiau.

— Kaune pasirodė vaikų paralyžiaus susirgimai. Liga plinta iš Vokietijos. Šilutėje jau vienas vaikas nuo tos ligos mirė, keli sunkiai serga.

— Miškų departamente parduota iš varžytinių rugs. 20 d. pagamintos miško medžiagos už 21,371 litą.

— Teko patirti, jog finansų ministerija nuo lapkričio mėn. pakelsianti muitą popierai.

— Kariuominės teismas nubaudė V. Kravčiką 6 metais sunkių darbų kaleimu už bolševikų raštų platinimą.

Kauno mesto savivaldybė įsteigė dvi akmens tašyklas: Kaune ir ties Vieviu. Abi tašyklos per metus pagamins per 45,000 kb. m. tašyto akmens.

A. † A.

VINCAS ŠAULYS

Brolio Vincento Šaulio, M.I.C., A. B., švč. Marijos Kolegijos mokytojaus tėvas mirė spalio 6. d. 1932 m. 56 m. Waukegan, Ill. Kunigų Marijonų dvejos šv. Mišios už jo sielą atlaikytos spalio 10 d. 1932 m. Visų Rėmėjų prašome už a. a. Vincento sielą sukalbėti šv. Rožančių.

Iš Italijos Vasarnamių

Rašo klierikas Vincas Černauskas, M.I.C. motinai:

Rugsėjo 18 d. 1932.

Brangioji Mamyte:—

Širdingai ačiu už prisiųstus marškinius, apturėjau juos kelios dienos atgal. Ypač dabar jie yra reikalingi, nes jau truputį šalčiau. Šiuo laiku pernai jau buvo labai šalta ir ant kalnų buvo pasirodęs sniegas, bet šimet, palyginant, yra šilta—nors daug vėšiau, negu buvo vasaroje. Knygą ir gi apturėjau, kurią Viktoras atsiuntė.

Per paskutinius tris savaites buvome gana užimti; Vyskupas šios vietos (Montalto) parengė Eucharistinį Kongresą, sukviėtė daug vyskupų, pralotų ir kardinolą iš Neopolio vardu Ascalesi, kuris ir mūsų name buvo apsilankęs. Vyskupas Būčys taip pat buvo ir atlaikė Mišias rytų apeigomis. Montaltos vyskupas paprašė ir mus dalyvauti ir pagiedoti prie rusiškų mišių, mes gi apsiėmėme. Reiškia daug laiko reikėjo įdėti į praktiką — taip pat, kada atvažiavo kardinolas į Montalto mūsų koras jį pasitiko su miesto orkestru — aš buvau prie vargonų. Labai gerai viskas pasisekė. Žmonės rinkosi iš visų kraštų Italijos. Ūkininkai su savo šeimomis, neturėdami pinigų, vežimais atvažiavo, o dauguma pėkšti, turbūt tikrai lietuvišku papročiu, basi eina 40 mailių, vyrai mažai basi eina, šiek tiek puikūs, bet moterys beveik visos basos, ne dėl to, kad neturėti batų, bet greičiausia, kad joms smagiau taip, nes turi batus savo rankose, nešasi taip ir ant galvų dideles pintines valgių, o rankose bonką vyno.

Greičiausiai Lietuvoje pundų bei ryšulių neneša ant galvų, bet Italijoje ypatingai moters didžiausius pundus neša užsidėjusios ant galvų, labai tuo atžvilgiu yra išsilavinusios, nieku pundus neprilauko. Štai ką matėme: Viena moteriškė ne-

ša labai didelę pintinę (a Laundry Basket), prikrautą kūpiną baltinių, vienoje rankoj didelį viedrą pilną kaž ko, ant viršaus pintinės sėdi jos kūdikis, o ji pati eina, gynėdamasi su kita moterimi, mostykuodama su ta savo liuosa ranka, labai įsikarščiavusi, aiškiai nieko nemąstydamą apie savo naštą. Nemanau, kad Lietuvoje rastusi panašių jai žmonių.

Mūsų atostogos jau baigiasi, apie mėnesį tik būsime šiuose kalnuose. Jau ir nusibodo šie kalnai, norisi grįžti į Romą. Ten tai yra vis kas naujo pamatyti, o čia, be jokio įvairumo, kasdien tas pats. Beto, blusos pradėjo badauti ir užtai ima visos jų armijos pulti mus. Kaip čia farmeriai moka jas auginti! Jei tik vienas pro tave praėjo šių farmerių, tai ir žinok, tikrai, kad bent penkios šeimynos blusų jau bus pas tave. Visokius vaistus prieš jas bandom, bet kaip tokias galybes išnaikinti! Tikimės, kad vienintėlis vaistas yra išvažiuoti, tegul jas bala—gal badu pastips! Nors Romoje, jų yra bet visgi mažiau ir ne tokios besotės. Labai norime pamatyti, kai Romoje įtaisyti mūsų naujieji namai? Kaip atrodo daržas ir ta vieta, kur žaisime—sako, šimet nereikės ant stogų bėginėti. Mūs naujas adresas bus: Collegio dei Mariani, Via Corsica 3, Roma.

Jūsų mylintis sūnus, Vincentas

A. † A.

PRANĖ BUKAUSKIENĖ

buvusi Kolegijos Rėmėja mirė rugp. 31, 1932 m. Magee Hospital, Pittsburgh, Pa. Už jos sielą trejos šv. Mišios atlaikytos šv. Petro ir Povilo bažnyčioje Homestead Pa., rugsėjo 5 d. palaidota Marijos kapuose. Visų rėmėjų prašom sukalbėti už ją šv. Rožančių.

Švč. Marijos Kolegijos Rėmėjai

Šeštojo seimo bernaičių kolegijos rėmėjų rengimo komisija šiuo mi jus užprašo dalyvauti šeštame rėmėjų seime, kuris įvyks šių metų spalio mėnesio 23 dieną.

Seimo darbų sekmingumui, šio seimo darbai bus pradėti spalio 23 d. 10:30 val. ryto šv. Mišiomis bei Suma, laikoma rėmėjų intencija Aušros Vartų švč. M. Marijos bažnyčioje, 2323 W. 23-rd Place, Chicago, Illinois.

PASTABA. Prieš Sumą šios parapijos svetainėje užsiregistravusiems Seimo daviams bus duoti Seimo ženkleliai. Kolegijos Rėmėjų Centro atmintinė dovanėlė—Kun. J. Vaitkevičiaus, M. I. C. parašyta labai graži moksliška knyga "Gyvybės šaltinis" ir bažnyčioje bus rezervuotos vietos.

Tuojuo po pamaldų 12:00 valandą pietus. Po pietų atlankymas švč. Sakramento Marijonų vienuolyno koplyčioje. Po tam apžiūrėjimas vienuolyno knygyno, "Laivo" ir "Draugo" redakcijų ir spaustuvės. nuo 2:00 val. po piet parapijos salėje įvyks Seimo posėdžiai, kurie baigsis 5:00 val. iškilminga puota su koncertu.

SEIMO DARBŲ TVARKA.

1) Aušros Vartų Klebonas, Kun. J. Mačiulionis seimą atidarant, kviečia J. Brazaitį su Aušros Vartų mokyklos chorą, kuriam pagiedojus švč. Marijos Kolegijos gimną, užprašo seimui vadovauti Garbės pirmininką;

2) Garbės pirmininkas seimą atidoro su malda ir tuojuo pakviečia Reikalų vedėją paduoti seimui kandidatus į prezidiumą, sekretoriatą, tvarkdarius (maršalkas), į komisijas rezoliucijų ir mandatų išrinkti;

3) Seimo sekretorius skaito penktojo seimo protokolą;

4) draugijos skyrių atstovai išduoda iš savo skyrių darbuotės apyskaitas ir kas turi kokius nors sumanymus bei mandatus į seimą tuojuo viską seimui praneša ir atiduoda mandatų komisijai;

5) rėmėjų draugijos centro valdybos pirmininko Kun. dr. J. Navicko, v. pirm. Kun. L. Draugelio, išdininko Kun. V. Kulikausko ir reikalų vedėjo Kun. M. Urbonavičiaus pranešimai;

6) sveikinimai, korespondencijų skaitymas, referatai ir pranešimai;

7) rezoliucijų priėmimas;

8) seimo vakarienė su koncertu;

9) val. 7:00 vakare bažnyčioje šv. Rožančiaus pomaldos ir palaiminimas švč. Sakramentu.

6-jo Mar. kol. seimo organizacinė komisija.